Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (čtvrtého senátu)

12. prosince 2018 *

„Veřejná služba – Úředníci – Odměna – Rodinné přídavky – Článek 2 odst. 2 třetí pododstavec přílohy VII služebního řádu – Pojem ‚vyživované dítě' – Rozsudek o opatrovnictví opírající se o právní předpisy třetí země o ochraně nezletilých – Nepřiznání statutu vyživovaného dítěte pro děti v opatrovnické péči – Rovné zacházení – Právo na vzdělání – Nejvlastnější zájem dítěte"

Ve věci T-283/17,

SH, smluvní zaměstnankyně Evropské komise, zastoupená N. de Montigny, advokátkou,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, zastoupené původně M. Mensim, T. S. Bohrem a A.-C. Simon, poté T. S. Bohrem a G. Berscheidem, jako zmocněnci,

žalované,

podporované

Evropským parlamentem, zastoupeným J. Steelem a M. Windisch, jako zmocněnci,

a

Radou Evropské unie, zastoupenou M. Bauerem a R. Meyerem, jako zmocněnci,

vedlejšími účastníky řízení,

jejímž předmětem je návrh založený na článku 270 SFEU, znějící na zrušení rozhodnutí Komise ze dne 13. července 2016, jímž orgán oprávněný k uzavírání pracovních smluv odmítl žalobkyni prodloužit vyplácení příspěvku na vyživované dítě, jakož i, v případě potřeby, rozhodnutí tohoto orgánu ze dne 3. února 2017, kterým byla zamítnuta stížnost žalobkyně ze dne 5. října 2016,

TRIBUNÁL (čtvrtý senát),

ve složení H. Kanninen, předseda, L. Calvo-Sotelo Ibáñez-Martín (zpravodaj) a I. Reine, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: G. Predonzani, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 13. dubna 2018,

* Jednací jazyk: francouzština.

vydává tento

Rozsudek

I. Skutečnosti předcházející sporu

1 Žalobkyně, SH, je smluvní zaměstnankyní Evropské komise a je zaměstnána v Zimbabwe.

2 Rozsudkem Tribunal de résidence Buyenzi (soud bydliště v Buyenzi) (Burundi) ze dne 30. prosince 2010 (dále jen „rozsudek soudu bydliště v Buyenzi“) byly dvě děti burundské státní příslušnosti Joe a Claire ve věku čtrnácti a dvanácti let svěřeny do opatrovnické péče žalobkyně na základě článků 300 a násl. burundského občanského zákoníku. V okamžiku vynesení rozsudku soudu bydliště v Buyenzi měla žalobkyně obvyklé bydliště v Togu.

3 V červnu 2011 žalobkyně požádala o příspěvek na vyživované dítě pro Joea a Claire a obdržela ho na základě čl. 2 odst. 2 třetího pododstavce a odst. 3 písm. a) přílohy VII služebního řádu úředníků Evropské unie (dále jen „služební řád“), použitelného na smluvní zaměstnance podle článku 21 pracovního řádu ostatních zaměstnanců Evropské unie (dále jen „PŘOZ“). Článek 2 přílohy VII služebního řádu zní následovně:

„1. Úředník, který má jedno nebo více vyživovaných dětí, pobírá v souladu s odstavci 2 a 3 měsíční příspěvek ve výši […] na každé vyživované dítě.

2. ‚Vyživovaným dítětem‘ se rozumí manželské, nemanželské dítě nebo osvojené dítě úředníka nebo jeho manžela/manželky, o které úředník skutečně pečuje.

Totéž platí i pro dítě, u něhož byla podána žádost o adopci a bylo zahájeno řízení o adopci.

Každé dítě, vůči němuž má úředník vyživovací povinnost na základě soudního rozhodnutí opírajícího se o právní předpisy členských států o ochraně nezletilých, je považováno za vyživované dítě.

3. Příspěvek se poskytuje:

a) automaticky na dítě mladší osmnácti let;

b) na základě odůvodněné žádosti podané úředníkem na děti ve věku mezi osmnácti a dvaceti šesti lety, které studují nebo se odborně vzdělávají.

4. Výjimečně může být jakákoli osoba, kterou má úředník ze zákona povinnost vyživovat a tato povinnost je spojena se značnými výdaji, považována za vyživované dítě na základě zvláštního odůvodněného rozhodnutí orgánu oprávněného ke jmenování s přihlédnutím k podpůrným dokladům.

[…]“

4 Dne 3. srpna 2014 Joe dosáhl věku 18 let.

5 Dne 6. května 2015 vedoucí oddělení „Odměny a správa individuálních peněžitých nároků“ „Úřadu pro správu a vyplácení individuálních nároků“ (PMO) oznámil žalobkyni sdělení (dále jen „sdělení PMO ze dne 6. května 2015“), v němž se žalobkyni vysvětluje, že již nemá nárok na příspěvky na vyživované dítě, pokud jde o Joea, jelikož dosáhl věku 18 let, a že k ukončení vyplácení těchto příspěvků dojde se zpětným účinkem ke dni 31. srpna 2014. Žalobkyně proti tomuto sdělení nepodala stížnost.

6 Příspěvek na vyživované dítě vyplácený pro Joea za období od 1. září 2014 do 30. dubna 2015 však nakonec nebyl předmětem navrácení.

7 Dne 2. května 2016 Claire dosáhla věku 18 let.

8 Dne 17. května 2016 podala žalobkyně u PMO žádost o prodloužení vyplácení příspěvku na vyživované dítě týkající se Joea a Claire. Tato žádost byla založena na čl. 2 odst. 3 písm. b) přílohy VII služebního řádu. Ve své žádosti žalobkyně uvedla, že tyto děti jsou stále v její opatrovnické péči a předložila dokumenty, jejichž cílem je prokázat, že stále studují. Žalobkyně rovněž specifikovala, že proti sdělení PMO ze dne 6. května 2015 nepodala stížnost, neboť nebyla informována o svých právech.

9 Dne 13. července 2016 oznámil PMO žalobkyni sdělení, jehož cílem bylo objasnit její práva vyplývající ze služebního řádu, které odmítlo prodloužit vyplácení příspěvků požadovaných pro Joea a Claire (dále jen „napadené rozhodnutí“). PMO zdůraznil, že podle čl. 2 odst. 2 třetího pododstavce přílohy VII služebního řádu může být příspěvek na vyživované dítě přiznán pro dítě v opatrovnické péči zaměstnance, zejména na základě soudního rozhodnutí opírajícího se o právní předpisy o ochraně nezletilých. PMO měl za to, že nárok na příspěvky pro obě dotyčné děti zanikl poté, co tyto děti dosáhly věku 18 let. Podle PMO byl totiž nárok na příspěvky v projednávané věci založen výlučně na opatrovnictví, které zaniklo ke dni dosažení zletilosti dítěte. PMO rovněž uvedl, že nárok na příspěvky může být zajisté přiznán pro biologické nebo osvojené dítě na základě čl. 2 odst. 3 písm. b) přílohy VII služebního řádu až do doby, kdy dítě dosáhne věku dvaceti šesti let. Podle PMO se však tato možnost nevztahuje na dítě v opatrovnické péči.

10 Dne 5. října 2016 podala žalobkyně proti napadenému rozhodnutí stížnost podle čl. 90 odst. 2 služebního řádu, použitelného na smluvní zaměstnance na základě článku 117 PŘOZ. Na podporu své stížnosti žalobkyně uplatnila nesprávné právní posouzení, jehož se PMO dopustil, a „zjevně nesprávného posouzení prováděcích pravidel k článku 67 služebního řádu a čl. 2 odst. 3 písm. b) přílohy VII služebního řádu“. Žalobkyně kromě toho uvedla, že podle burundského občanského zákoníku je zletilou osoba, která dosáhla věku 21 let. Podle burundského občanského zákoníku tak žádné z obou dotčených dětí nelze považovat za zletilou osobu. Obě dvě děti tedy zůstávají v opatrovnické péči žalobkyně do dosažení věku 21 let. Žalobkyně dospěla k závěru, že na základě čl. 2 odst. 3 písm. b) přílohy VII služebního řádu má nárok na příspěvky na vyživované dítě v případě obou dotčených dětí až do dosažení věku 21 let a do okamžiku, kdy opatrovnictví zanikne.

11 Rozhodnutím ze dne 3. února 2017 (dále jen „rozhodnutí o zamítnutí stížnosti“) orgán oprávněný k uzavírání pracovních smluv Komise (dále jen „OOUS“) stížnost žalobkyně zamítl. OOUS připomněl judikaturu, podle které ustanovení, která zakládají nárok na peněžité dávky, musí být vykládána striktně, přičemž v tomto ohledu odkázal na bod 90 rozsudku ze dne 8. dubna 2008, Bordini v. Komise (F-134/06, EU:F:2008:40). Kromě toho OOUS zdůraznil, že podle čl. 2 odst. 2 třetího pododstavce přílohy VII služebního řádu nelze mít za to, že dotčené děti jsou vyživovány žalobkyní, neboť podle tohoto ustanovení vyživovací povinnost, kterou má zaměstnanec vůči dotčenému dítěti, musí vyplývat ze soudního rozhodnutí opírajícího se o právní předpisy členských států. Podle OOUS se přitom rozsudek soudu bydliště v Buyenzi opíral o právní předpisy třetí země. OOUS dospěl k závěru, že žalobkyně nemá nárok na příspěvky na vyživované dítě v případě obou dotčených dětí a že PMO projevil laskavost, když jí tyto příspěvky přiznal do doby, kdy Claire a Joe dosáhli věku 18 let.

II. Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

12 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 15. května 2017 podala žalobkyně projednávanou žalobu.

13 Dne 1. srpna 2017 předložila Komise žalobní odpověď.

14 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 5. července 2017 podala Rada Evropské unie návrh na vstup do tohoto řízení na podporu návrhových žádání Komise a podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 10. července 2017 podal Evropský parlament návrh na vstup do tohoto řízení na podporu návrhových žádání Komise.

15 Rozhodnutími ze dne 10. srpna a 13. září 2017 předseda čtvrtého senátu Tribunálu vedlejší účastenství Rady a Parlamentu povolil. Vedlejší účastníci předložili příslušné spisy dne 20. a 27. října 2017 a hlavní účastníci řízení předložili vyjádření k těmto spisům ve stanovených lhůtách.

16 Dopisem ze dne 1. září 2017 kancelář Tribunálu informovala žalobkyni o tom, že Tribunál rozhodl podle ustanovení čl. 83 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu, že druhá výměna spisů účastníků řízení není nezbytná.

17 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 20. září 2017 žalobkyně požádala o to, aby jí bylo povoleno podat repliku na základě čl. 83 odst. 2 jednacího řádu. Žalobkyně konkrétně požadovala v podstatě to, aby jí bylo povoleno předložit repliku v souvislosti s argumentací uvedenou v bodech 48 a násl. žalobní odpovědi.

18 Rozhodnutím ze dne 29. září 2017 Tribunál povolil žalobkyni předložit repliku týkající se bodů 48 až 59 žalobní odpovědi. Žalobkyně předložila repliku dne 13. listopadu 2017. Komise předložila dupliku dne 5. ledna 2018.

19 Na základě návrhu soudce zpravodaje rozhodl Tribunál (čtvrtý senát) dne 8. března 2018 o zahájení ústní části řízení.

20 Řeči účastníků řízení a jejich odpovědi na otázky položené Tribunálem byly vyslechnuty na jednání konaném dne 13. dubna 2018.

21 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

– určil protiprávnost čl. 2 odst. 2 třetího pododstavce přílohy VII služebního řádu,

– zrušil napadené rozhodnutí, a v případě potřeby i rozhodnutí o zamítnutí stížnosti,

– uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

22 Komise a Rada navrhují, aby Tribunál:

– žalobu zamítl,

– uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

23 Parlament navrhuje, aby Tribunál žalobu odmítl jako zčásti nepřípustnou a v každém případě ji zamítl jako neopodstatněnou.

III. Právní otázky

A. K přípustnosti žaloby

24 V duplice Komise vyjadřuje pochybnosti o dodržení postupu před zahájením soudního řízení.

25 Pokud jde o Joea, Komise má za to, že žalobkyně měla stížnost podat proti sdělení PMO ze dne 6. května 2015 namísto toho, že podala stížnost proti napadenému rozhodnutí. Dále pokud jde o Claire, Komise zdůrazňuje, že vyplácení příspěvků bylo přerušeno v červnu 2016, což vyplývá z výplatní listiny žalobkyně z tohoto měsíce. Komise má za to, že žalobkyně měla stížnost podat proti výplatní listině z června 2016, a nikoliv proti napadenému rozhodnutí.

26 Žalobkyně navrhuje, aby byla námitka nepřípustnosti vznesená Komisí zamítnuta, přičemž zdůrazňuje, že její žádost o prodloužení vyplácení příspěvků na vyživované dítě podaná dne 17. května 2016 u PMO byla novou žádostí o příspěvky na základě čl. 2 odst. 3 písm. b) přílohy VII služebního řádu.

27 Argumentace Komise v podstatě znamená, že má za to, že napadené rozhodnutí potvrzovalo jednak sdělení PMO ze dne 6. května 2015, pokud jde o příspěvek vyplácený v případě Joea, a jednak výplatní listinu žalobkyně za červen 2016, pokud jde o Claire.

28 Podle ustálené judikatury platí, že žaloba na neplatnost podaná proti aktu, který pouze potvrzuje dřívější rozhodnutí, které nebylo napadeno ve stanovené lhůtě, je nepřípustná (viz rozsudek ze dne 7. února 2001, Inpesca v. Komise, T-186/98, EU:T:2001:42, bod 44 a citovaná judikatura). Má se za to, že akt čistě potvrzuje dřívější rozhodnutí, pokud oproti dřívějšímu rozhodnutí neobsahuje žádný nový prvek a pokud mu nepředcházel nový přezkum postavení adresáta tohoto rozhodnutí (viz usnesení ze dne 26. října 2016, Edeka-Handelsgesellschaft Hessenring v. Komise, T-611/15, nezveřejněné, EU:T:2016:643, bod 28 a citovaná judikatura).

29 V projednávaném případě pokud jde o Joea, je třeba konstatovat, že sdělení PMO ze dne 6. května 2015 se týkalo zrušení vyplácení příspěvku na vyživované dítě v případě Joea podle čl. 2 odst. 3 písm. a) přílohy VII služebního řádu. Je tedy třeba dospět k závěru, že sdělení PMO ze dne 6. května 2015 se stalo konečným, jelikož žalobkyně proti němu nepodala stížnost.

30 Je však třeba zdůraznit, že napadené rozhodnutí se týkalo žádosti o prodloužení vyplácení příspěvku na vyživované dítě týkající se Joea a Claire, kterou žalobkyně podala dne 17. května 2016 u PMO. Tato žádost byla přitom založena nikoli na čl. 2 odst. 3 písm. a) přílohy VII služebního řádu, ale na čl. 2 odst. 3 písm. b) téže přílohy. Napadené rozhodnutí má tudíž předmět odlišný od předmětu sdělení PMO ze dne 6. května 2015, a toto sdělení tedy nepotvrzuje.

31 Dále pokud jde o Claire, stačí uvést, že z výplatní listiny žalobkyně z června 2016 vyplývá, že vyplácení příspěvku podle čl. 2 odst. 3 písm. a) přílohy VII služebního řádu bylo zrušeno. Jak přitom bylo připomenuto v bodě 30 výše, napadené rozhodnutí se týká žádosti o prodloužení vyplácení příspěvku na vyživované dítě týkající se Joea a Claire, kterou žalobkyně podala dne 17. května 2016 u PMO na základě čl. 2 odst. 3 písm. b) téže přílohy. Napadené rozhodnutí tedy mělo předmět odlišný od předmětu rozhodnutí ve věci výplatní listiny z června 2016, a proto posledně uvedené rozhodnutí nepotvrzuje.

32 Na rozdíl od tvrzení Komise tedy žalobkyně měla stížnost na základě čl. 90 odst. 2 služebního řádu podat skutečně proti napadenému rozhodnutí. Žalobkyně přitom takovou stížnost podala dne 5. října 2016.

33 Je tudíž třeba dospět k závěru, že postup před zahájením soudního řízení byl v projednávaném případě dodržen.

34 Je tedy třeba prohlásit, že projednávaná žaloba je přípustná.

B. K věci samé

1. K prvnímu bodu návrhových žádání, jímž se žalobkyně domáhá, aby Tribunál určil protiprávnost čl. 2 odst. 2 třetího pododstavce přílohy VII služebního řádu

35 V rámci prvního bodu návrhových žádání se žalobkyně domáhá, aby Tribunál určil protiprávnost čl. 2 odst. 2 třetího pododstavce přílohy VII služebního řádu, jak jej PMO uplatnil v napadeném rozhodnutí.

36 V tomto ohledu je nutno připomenout, že unijnímu soudu nepřísluší činit principiální prohlášení (rozsudek ze dne 16. prosince 2004, De Nicola v. EIB, T-120/01 a T-300/01, EU:T:2004:367, bod 136). S ohledem na celou žalobu je však třeba mít za to, že v rámci prvního bodu návrhových žádání žalobkyně uplatňuje incidenčně ve vztahu ke své žalobě na neplatnost námitku protiprávnosti čl. 2 odst. 2 třetího pododstavce přílohy VII služebního řádu (dále jen „sporné ustanovení“).

2. Ke druhému bodu návrhových žádání, jímž se žalobkyně domáhá, aby Tribunál zrušil napadené rozhodnutí a v případě potřeby i rozhodnutí o zamítnutí stížnosti

a) K předmětu druhého bodu návrhových žádání

37 Podle ustálené judikatury platí, že administrativní stížnost a její výslovné nebo implicitní zamítnutí tvoří nedílnou součást komplexního řízení a jsou jen jedním z předpokladů, které musí být splněny před podáním žaloby (rozsudky ze dne 21. září 2011, Adjemian a další v. Komise, T-325/09 P, EU:T:2011:506, bod 32, a ze dne 15. září 2017, Skareby v. SEAE, T-585/16, EU:T:2017:613, bod 18). Vzhledem k tomu, že ze systematiky služebního řádu plyne, že dotyčná osoba musí podat stížnost proti rozhodnutí, jež napadá, je následná žaloba přípustná bez ohledu na to, zda směřuje jen proti rozhodnutí napadenému stížností, nebo proti rozhodnutí o zamítnutí stížnosti, anebo proti oběma těmto rozhodnutím současně, byla-li stížnost i žaloba podána ve lhůtách stanovených články 90 a 91 služebního řádu (rozsudky ze dne 26. ledna 1989, Koutchoumoff v. Komise, 224/87, EU:C:1989:38, bod 7, a ze dne 5. listopadu 2014, Komise v. Thomé, T-669/13 P, EU:T:2014:929, bod 21). V souladu se zásadou hospodárnosti řízení však může soud rozhodnout, shledá-li, že návrhová žádání směřující proti rozhodnutí o zamítnutí stížnosti nemají samostatný obsah a ve skutečnosti splývají s návrhovými žádáními směřujícími proti rozhodnutí napadenému stížností, že není třeba rozhodovat zvlášť o návrhových žádáních směřujících proti rozhodnutí o zamítnutí stížnosti (rozsudky ze dne 17. ledna 1989, Vainker v. Parlament, 293/87, EU:C:1989:8, body 7 a 8, a ze dne 24. dubna 2017, HF v. Parlament, T-584/16, EU:T:2017:282, bod 72). Tak tomu může být zejména tehdy, když soud konstatuje, že rozhodnutí o zamítnutí stížnosti jen potvrzuje rozhodnutí napadené stížností, takže zrušení rozhodnutí o zamítnutí stížnosti by nemělo na právní postavení dotyčné osoby jiný dopad než zrušení původního rozhodnutí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. září 2011, Adjemian a další v. Komise, T-325/09 P, EU:T:2011:506, bod 33).

38 Z judikatury však vyplývá, že s ohledem na evolutivní povahu postupu před zahájením soudního řízení může administrativa při zamítnutí stížnosti doplnit nebo změnit důvody, na jejichž základě přijala zpochybněný akt (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 9. prosince 2009, Komise v. Birkhoff, T-377/08 P, EU:T:2009:485, body 55 až 60).

39 Administrativa tak může v reakci na tuto stížnost poskytnout během postupu před zahájením soudního řízení podrobnější odůvodnění. Takové zvláštní odůvodnění týkající se jednotlivého případu, které je oznámeno před podáním žaloby, je třeba považovat za shodující se s odůvodněním zamítavého rozhodnutí, a musí tedy být považováno za relevantní informaci pro posouzení legality tohoto rozhodnutí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 9. prosince 2009, Komise v. Birkhoff, T-377/08 P, EU:T:2009:485, body 59 a 60).

40 V projednávané věci rozhodnutí o zamítnutí stížnosti potvrzuje zamítnutí prodloužení vyplácení příspěvků na vyživované dítě, k němuž dospěl PMO v napadeném rozhodnutí. Jak však vyplývá z bodu 11 výše, OOUS v rozhodnutí o zamítnutí stížnosti napadené rozhodnutí doplnil, když dodal, že k založení nároku na přiznání příspěvku na vyživované dítě musí vyživovací povinnost vyplývat ze soudního rozhodnutí opírajícího se o právní předpisy členských států. Na základě tohoto nového odůvodnění OOUS dospěl k závěru, že dotčené děti nelze považovat za děti vyživované žalobkyní, jelikož se rozsudek soudu bydliště v Buyenzi neopíral o právní předpisy členských států. OOUS však uvedl, že administrativa projevila laskavost, když žalobkyni příspěvky na vyživované dítě přiznala do okamžiku, kdy Joe a Claire dosáhli věku 18 let, byť nárok na tyto příspěvky neměla.

41 Z výše uvedeného vyplývá, že rozhodnutí o zamítnutí stížnosti zohledňuje právní skutečnosti, které PMO nevzal v úvahu, když přijal napadené rozhodnutí.

42 S ohledem na evolutivní povahu postupu před zahájením soudního řízení je tedy k přezkumu legality napadeného rozhodnutí třeba zohlednit odůvodnění uvedené v rozhodnutí o zamítnutí stížnosti.

b) K žalobním důvodům

43 Žalobkyně v žalobě vznáší pět důvodů, z nichž první čtyři jsou uplatněny na podporu námitky protiprávnosti směřující proti spornému ustanovení. První žalobní důvod vychází z porušení zásady zákazu diskriminace na základě státní příslušnosti nebo na základě narození. Druhý žalobní důvod vychází z porušení zásady rovnosti a zákazu diskriminace mezi úředníky a zaměstnanci. Třetí žalobní důvod vychází z porušení práva na vzdělání a zásady nejvlastnějšího zájmu dítěte. Čtvrtý žalobní důvod vychází z porušení článku 52 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“) a zásad proporcionality a legitimity. Pátý žalobní důvod vychází z nesprávného právního posouzení a z porušení zásady řádné správy, povinnosti péče a povinnosti poskytnout pomoc.

44 Kromě toho žalobkyně v replice uplatňuje šestý žalobní důvod, vycházející z porušení zásad právní jistoty, předvídatelnosti a nabytých práv.

1) K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z diskriminace na základě státní příslušnosti nebo na základě narození

45 Žalobkyně tvrdí, že sporné ustanovení porušuje zákaz diskriminace na základě narození nebo státní příslušnosti, zakotvený v článku 21 Listiny a v čl. 1d služebního řádu, v rozsahu, v němž brání tomu, aby bylo uznáno, že dítě, které není občanem Evropské unie a je vyživováno občanem Unie, je vyživovaným dítětem pro účely přiznání dotčeného příspěvku.

46 Žalobkyně zdůrazňuje, že podle pravidel mezinárodního práva soukromého se osobní status fyzické osoby řídí právem země státní příslušnosti této osoby bez ohledu na příslušný soud. Z toho vyplývá, že vzhledem k tomu, že Joe a Claire mají burundskou státní příslušnost, je na jejich osobní status použitelné burundské právo. Prodloužení vyplácení příspěvků na vyživované dítě bylo tedy žalobkyni odmítnuto pouze z důvodu státní příslušnosti těchto dětí.

47 V replice žalobkyně uvádí, že soudní příslušnost ve věcech rodinného práva je založena na obvyklém bydlišti dítěte nebo rodiče. Žalobkyně uvádí, že vzhledem k tomu, že ona ani dotčené děti neměly v rozhodné době z hlediska skutkového stavu obvyklé bydliště v některém členském státě, unijní soudy nebyly příslušné vydat rozhodnutí týkající se opatrovnictví uvedených dětí. Žalobkyně tvrdí, že v případě, že by rozhodnutí o opatrovnictví dětí vydáno nebylo, by tyto děti nemohly opustit území Burundi v přítomnosti žalobkyně, aby v některém členském státě podaly návrh na stanovení opatrovnictví. Žalobkyně má za to, že z toho vyplývá, že burundské orgány byly příslušné k přijetí rozhodnutí týkajících se opatrovnictví s ohledem na státní příslušnost dotčených dětí.

48 Dále žalobkyně tvrdí, že by nemohla podat žádost o uznání rozsudku soudu bydliště v Buyenzi v některém členském státě. V tomto ohledu má za to, že i když se podle článku 15 Úmluvy o pravomoci orgánů, použitelném právu, uznávání, výkonu a spolupráci ve věcech rodičovské zodpovědnosti a opatření k ochraně dětí, podepsané v Haagu dne 19. října 1996 (dále jen „Haagská úmluva z roku 1996“), v případě opatření k ochraně dětí použije právo místa bydliště dítěte, tato úmluva v projednávané věci relevantní není. To podle ní vyplývá ze skutečnosti, že Burundi není smluvní stranou této úmluvy a uvedená úmluva by se měla použít pouze za předpokladu, že se obvyklé bydliště dětí nachází na území státu, který je smluvní stranou úmluvy. V projednávané věci přitom žádost o uznání rozsudku soudu bydliště v Buyenzi v některém členském státě podat nemohla, neboť ona ani dotčené děti neměly obvyklé bydliště v některém státě Unie. Na jednání žalobkyně potvrdila, že v době, kdy byl rozsudek soudu bydliště v Buyenzi vydán, neměla obvyklé bydliště v Belgii.

49 Kromě toho žalobkyně v replice uvedla, že k tomu, aby zabránila případné možnosti, že Tribunál potvrdí rozhodnutí o tom, že dotčeným dětem nebudou přiznány dotčené příspěvky, podala s ohledem na ně v Belgii žádost o adopci.

50 Žalobkyně konečně tvrdí, že i kdyby dosáhla uznání rozsudku soudu bydliště v Buyenzi v některém členském státě, toto rozhodnutí by se i nadále opíralo o právní předpisy třetí země a nebylo by možné mít za to, že rozhodnutí o uznání je soudním rozhodnutím opírajícím se o právní předpisy členských států o ochraně nezletilých.

51 Parlament, Rada a Komise navrhují, aby byl první žalobní důvod zamítnut.

52 Úvodem je třeba zdůraznit, že sporné ustanovení jako kritérium pro přiznání příspěvku na vyživované dítě výslovně nestanoví státní příslušnost dotčeného dítěte, ale právní předpisy, o něž se opírá soudní rozhodnutí, z něhož vyplývá vyživovací povinnost vůči dítěti, pro které je tento příspěvek vyplácen.

53 Žalobkyně však tvrdí, že účinkem tohoto kritéria je stanovit diskriminaci na základě státní příslušnosti dotčeného dítěte. Podle ní jsou totiž právními předpisy, o něž se opírá soudní rozhodnutí, z něhož vyplývá vyživovací povinnost vůči dítěti, právní předpisy státu, jehož je dítě státním příslušníkem.

54 V tomto ohledu je třeba zaprvé poznamenat, že Haagská úmluva z roku 1996, jíž se Komise dovolává na podporu tvrzení, že právem použitelným pro opatrovnictví nezletilých je právo země jejich obvyklého bydliště, se v projednávané věci nepoužije. Je totiž třeba zdůraznit, jak zdůrazňuje žalobkyně, že Burundi není smluvní stranou této úmluvy a že na základě článku 2 se uvedená úmluva vztahuje pouze na děti, které nedosáhly věku 18 let, přičemž Joe a Claire mají více než 18 let.

55 Zadruhé je nutno zdůraznit, že v projednávaném případě vzhledem k tomu, že neexistuje použitelná mezinárodní úmluva, otázka, jakými vnitrostátními právními předpisy se řídí opatrovnictví Joea a Claire, je otázkou, jejíž prokázání přísluší účastníku řízení, který ji uplatňuje. V projednávané věci přitom žalobkyně ani neidentifikovala ustanovení vnitrostátního práva, na základě nichž je podle ní právem použitelným pro opatrovnictví dotčených dětí právo státu, jehož jsou státními příslušníky.

56 Z toho vyplývá, že žalobkyně neprokázala, že účinkem sporného ustanovení je stanovení diskriminace na základě státní příslušnosti.

57 První žalobní důvod je tedy třeba zamítnout jako neopodstatněný.

2) Ke druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení zásady rovnosti a zákazu diskriminace mezi úředníky a zaměstnanci

58 Žalobkyně má za to, že článek 2 přílohy VII služebního řádu zavádí diskriminaci mezi úředníky a zaměstnanci, kteří žádají o to, aby bylo uznáno, že dítě je vyživovaným dětem, podle toho, zda je jejich žádost založena na čl. 2 odst. 4 přílohy VII služebního řádu nebo na čl. 2 odst. 2 druhém pododstavci téže přílohy, anebo na sporném ustanovení. Sporné ustanovení tedy způsobuje, že se v nerovném postavení nacházejí úředníci a zaměstnanci, kteří se nacházejí ve stejné situaci spočívající v tom, že musí zajistit péči vůči dítěti nebo blízké osobě, avšak vztahují se na ně odlišné podmínky pro přiznání příspěvků podle právních předpisů, z nichž vychází povinnost péče, která jim přísluší.

59 Zaprvé žalobkyně zdůrazňuje, že čl. 2 odst. 4 přílohy VII služebního řádu, který umožňuje jakoukoli osobu, kterou má úředník ze zákona povinnost vyživovat a tato povinnost je spojena se značnými výdaji, považovat za vyživované dítě, nebrání tomuto postavení na roveň, jsou-li právními předpisy, z nichž vychází vyživovací povinnost ze zákona, právní předpisy třetí země.

60 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že ani čl. 2 odst. 2 druhý pododstavec přílohy VII služebního řádu, který postavení vyživovaného dítěte přiznává dítěti, u něhož byla podána žádost o adopci nebo ve vztahu k němuž bylo zahájeno řízení o adopci, nebrání tomu, aby bylo považováno za vyživované dítě, je-li adopce založena na právních předpisech třetí země.

61 Parlament, Rada a Komise navrhují, aby byl druhý žalobní důvod zamítnut.

62 V tomto ohledu je třeba připomenout, že zásada rovného zacházení nebo zákazu diskriminace vyžaduje, aby se srovnatelnými situacemi nebylo zacházeno odlišně a s odlišnými situacemi stejně, není-li takové zacházení objektivně odůvodněno (rozsudky ze dne 10. ledna 2006, IATA a ELFAA, C-344/04, EU:C:2006:10, bod 95, a ze dne 12. září 2006, Eman a Sevinger, C-300/04, EU:C:2006:545, bod 57). Zásada rovného zacházení nebo zákazu diskriminace, uvedená v čl. 1d služebního řádu, je pravidlem obecného charakteru, použitelným na právo veřejné služby Unie (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 2. prosince 1982, Micheli a další v. Komise, 198/81 až 202/81, EU:C:1982:411, body 5 a 6, a ze dne 15. dubna 2010, Gualtieri v. Komise, C-485/08 P, EU:C:2010:188, bod 70).

63 V projednávané věci je třeba srovnat zaprvé situaci úředníků a zaměstnanců, kteří pečují o dítě na základě rozhodnutí o adopci opírajícího se o právní předpisy třetí země, na kterou se vztahuje čl. 2 odst. 2 první pododstavec přílohy VII služebního řádu, zadruhé situaci úředníků nebo zaměstnanců, kteří mají na základě právních předpisů třetí země ze zákona povinnost vyživovat osobu, přičemž je tato péče spojena se značnými výdaji, na kterou se vztahuje čl. 2 odst. 4 přílohy VII služebního řádu, a zatřetí situaci úředníků a zaměstnanců, kteří mají vyživovací povinnost na základě soudního rozhodnutí opírajícího se o právní předpisy třetí země, na kterou se na rozdíl od předchozích situací nevztahuje žádné z ustanovení článku 2 přílohy VII služebního řádu.

64 V tomto ohledu je zaprvé třeba konstatovat, že za „vyživované děti“ podle čl. 2 odst. 2 prvního pododstavce přílohy VII služebního řádu se považují osvojené děti úředníka nebo jeho manžela/manželky, za podmínky, že o ně „úředník skutečně pečuje“. Zadruhé jsou za „vyživované děti“ podle sporného ustanovení považovány děti, které nejsou manželskými, nemanželskými nebo osvojenými dětmi úředníka nebo jeho manžela/manželky, úředník však vůči nim má „vyživovací povinnost na základě soudního rozhodnutí opírajícího se o právní předpisy členských států o ochraně nezletilých.“ Konečně zatřetí výjimečně a na základě zvláštního odůvodněného rozhodnutí dotčeného orgánu oprávněného ke jmenování, orgánu či instituce Unie lze každou osobu, včetně zletilé osoby a rodinného příslušníka úředníka, kromě jeho manželských, nemanželských, osvojených dětí nebo dětí jeho manžela/manželky, považovat na základě čl. 2 odst. 4 přílohy VII služebního řádu za „vyživované dítě“, pokud má úředník vůči této osobě „ze zákona povinnost vyživovat“ a „tato povinnost je spojena se značnými výdaji“ (rozsudek ze dne 16. ledna 2018, SE v. Rada, T-231/17, nezveřejněný, EU:T:2018:3, bod 38).

65 Článek 2 odst. 2 první pododstavec přílohy VII služebního řádu neukládá, aby právní předpisy, o něž se opírá rozhodnutí o adopci, byly právními předpisy členských států. Ani čl. 2 odst. 4 přílohy VII služebního řádu neukládá, aby právní předpisy, o něž se opírá vyživovací povinnost, byly právními předpisy členských států. Sporné ustanovení naproti tomu vyžaduje, aby právní předpisy, o něž se opírá soudní rozhodnutí, z něhož vyplývá vyživovací povinnost, byly právními předpisy členských států. Z toho vyplývá, že služební řád tím, že vyžaduje, aby právní předpisy, z nichž vyplývá vyživovací povinnost uvedená ve sporném ustanovení, byly právními předpisy členských států, vyhrazuje méně příznivé zacházení úředníkům a zaměstnancům, na které se uvedené ustanovení vztahuje.

66 Za těchto podmínek je třeba určit, zda, jak tvrdí žalobkyně, se jednak úředníci a zaměstnanci uvedení v čl. 2 odst. 4 přílohy VII služebního řádu a v čl. 2 odst. 2 druhém pododstavci téže přílohy a jednak úředníci a zaměstnanci, na které se jako na žalobkyni vztahuje sporné ustanovení, nacházejí ve srovnatelné situaci (viz rozsudek ze dne 9. března 2017, Milkova, C-406/15, EU:C:2017:198, bod 57 a citovaná judikatura).

67 V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že bylo rozhodnuto, že se čl. 2 odst. 2 první pododstavec přílohy VII služebního řádu, sporné ustanovení a čl. 2 odst. 4 přílohy VII služebního řádu týkají tří odlišných skupin dětí nebo osob, které lze považovat za „vyživované děti“ ve smyslu služebního řádu (rozsudek ze dne 16. ledna 2018, SE v. Rada, T-231/17, nezveřejněný, EU:T:2018:3, bod 37).

68 Jak sporné ustanovení, tak čl. 2 odst. 4 přílohy VII služebního řádu jsou totiž založeny na existenci vyživovací povinnosti vůči osobám, které s dotčeným úředníkem nemají příbuzenský vztah. Unijní normotvůrce přitom tím, že v těchto ustanoveních použil dva odlišné pojmy vyživovací povinnosti, přičemž jedna existuje „na základě soudního rozhodnutí“ a druhá vyplývá „ze zákona“, zamýšlel upravit dvě odlišné situace (rozsudek ze dne 16. ledna 2018, SE v. Rada, T-231/17, nezveřejněný, EU:T:2018:3, bod 39). Sporné ustanovení vyžaduje, aby vyživovací povinnost byla uložena na základě soudního rozhodnutí opírajícího se o právní předpisy týkající se ochrany nezletilých. Toto ustanovení se týká zvláště institutu opatrovnictví nezletilého. Naproti tomu se čl. 2 odst. 4 přílohy VII služebního řádu týká zákonem stanovené povinnosti vyživovat rodiče či příbuzného, a nikoli nezbytně nezletilého. Navíc toto ustanovení vyžaduje, aby s péčí o tuto osobu, vůči níž má úředník tuto vyživovací povinnost, byly spojeny „značné výdaje“ a aby úředník předložil „podpůrné doklady“, jejichž cílem je prokázat, že výdaje spojené s péčí o dotyčnou osobu nejsou obvyklé (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 20. ledna 2009, Klein v. Komise, F-32/08, EU:F:2009:3, bod 45).

69 Dále ani situace zaměstnanců a úředníků, kteří mají vyživovací povinnost vyplývající ze sporného ustanovení, a situace zaměstnanců a úředníků, kteří pečují o dítě na základě rozhodnutí o adopci, na kterou se vztahuje čl. 2 odst. 2 první pododstavec přílohy VII služebního řádu, nemohou být považovány za srovnatelné. Adopce a opatrovnictví totiž vykazují významné rozdíly. Zaprvé je třeba zdůraznit, že na rozdíl od adopce je opatrovnictví v zásadě ukončeno v okamžiku, kdy dítě dosáhne zletilosti. Zadruhé je třeba uvést, že opatrovnictví lze v zásadě odvolat, kdežto adopce, která je formou založení příbuzenského vztahu, je předurčena k tomu, že bude mít trvalou povahu.

70 Z výše uvedeného vyplývá, že nelze mít za to, že úředníci a zaměstnanci, na které se vztahuje čl. 2 odst. 2 první pododstavec a odst. 4 přílohy VII služebního řádu, jakož i sporné ustanovení se nacházejí v téže situaci, takže ani skutečnost, že služební řád stanoví rozdílné podmínky pro přiznání příspěvku na vyživované dítě, nemůže narušit zásadu rovného zacházení.

71 Druhý žalobní důvod je tudíž třeba zamítnout jako neopodstatněný.

3) Ke třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení práva na vzdělání a zásady nejvlastnějšího zájmu dítěte

72 Žalobkyně uvádí, že každé dítě má právo na vzdělání. Se vzděláním jsou přitom spojeny náklady. To platí tím spíše, pokud jde o vzdělání dětí, o něhož pečuje zaměstnanec, který je jako žalobkyně zaměstnán u delegace Unie ve třetí zemi, na jehož území je vzdělání rovnocenné vzdělání poskytovanému v Evropě nákladné. Ustanovení, které je předmětem námitky protiprávnosti, přitom tím, že neumožňuje přiznat příspěvky na vyživované dítě úředníkům a zaměstnancům, kteří mají v opatrovnické péči děti, které jsou státními příslušníky třetí země, porušuje články 14 a 24 Listiny.

73 Parlament, Rada a Komise navrhují, aby byl třetí žalobní důvod zamítnut.

74 V tomto ohledu je třeba zaprvé určit, zda je třeba mít za to, že skutečnost, že na základě sporného ustanovení je z pojmu „vyživované dítě“ vyloučeno dítě v opatrovnické péči úředníka nebo zaměstnance na základě soudního rozhodnutí opírajícího se o právní předpisy třetí země, představuje porušení článku 14 Listiny. Toto ustanovení, nadepsané „Právo na vzdělání“, stanoví následující:

„Každý má právo na vzdělání a přístup k odbornému a dalšímu vzdělávání.“

75 Pro účely výkladu tohoto ustanovení je třeba zohlednit vysvětlení k Listině (Úř. věst. 2007, C 303, s. 17) v souladu s čl. 6 odst. 1 třetím pododstavcem SEU a s čl. 52 odst. 7 Listiny (rozsudek ze dne 19. září 2013, Přezkum Komise v. Strack, C-579/12 RX-II, EU:C:2013:570, bod 27). Z vysvětlení k článku 14 Listiny vyplývá, že tento článek je založen jak na společných ústavních tradicích členských států, tak na článku 2 prvního dodatkového protokolu k Evropské úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950, který stanoví:

„Nikomu nesmí být odepřeno právo na vzdělání. Při výkonu jakýchkoli funkcí v oblasti výchovy a výuky, které stát vykonává, bude respektovat právo rodičů zajišťovat tuto výchovu a vzdělání ve shodě s jejich vlastním náboženským a filozofickým přesvědčením.“

76 Na rozdíl od toho, co podle všeho vyplývá z argumentace žalobkyně, nelze z výše uvedeného vyvodit pozitivní povinnost náležející Unii, uloženou článkem 14 Listiny, zajistit jejím úředníkům a zaměstnancům finanční prostředky umožňující dětem, o které pečují, aby absolvovaly zvláštní formu vzdělávání.

77 I za předpokladu, že by příspěvek na vyživované dítě měl pokrývat výdaje na vzdělávání vynaložené úředníkem nebo zaměstnancem na dítě, o které pečuje, nelze mít tedy za to, že právo na vzdělání zakotvené v článku 14 Listiny vyžaduje, aby přiznání tohoto příspěvku bylo rozšířeno i na dítě v opatrovnické péči úředníka nebo zaměstnance na základě soudního rozhodnutí opírajícího se o právní předpisy třetí země.

78 Zadruhé je třeba určit, zda je třeba mít za to, že skutečnost, že na základě sporného ustanovení je z pojmu „vyživované dítě“ vyloučeno dítě v opatrovnické péči úředníka nebo zaměstnance na základě soudního rozhodnutí opírajícího se o právní předpisy třetí země, představuje porušení nejvlastnějšího zájmu dítěte zakotveného v čl. 24 odst. 2 Listiny. Toto ustanovení stanoví:

„Při všech činnostech týkajících se dětí, ať už uskutečňovaných veřejnými orgány nebo soukromými institucemi, musí být prvořadým hlediskem nejvlastnější zájem dítěte.“

79 V tomto ohledu je třeba uvést, že z vysvětlení k článku 24 Listiny vyplývá, že tento článek je založen na Úmluvě o právech dítěte, podepsané v New Yorku dne 20. listopadu 1989 a ratifikované všemi členskými státy, zejména na článcích 3, 9, 12 a 13 uvedené úmluvy. Z článku 1 této úmluvy vyplývá, že „[p]ro účely této úmluvy se dítětem rozumí každá lidská bytost mladší osmnácti let, pokud podle právního řádu, jenž se na dítě vztahuje, není zletilosti dosaženo dříve“.

80 V projednávaném případě vzhledem k tomu, že Joe i Claire jsou starší 18 let, je nelze považovat za „děti“ ve smyslu úmluvy z New Yorku z roku 1989 uvedené v bodě 79 výše, takže článek 24 Listiny na ně použít nelze.

81 Z toho vyplývá, že Tribunál nemůže mít za to, že skutečnost, že na základě sporného ustanovení je z pojmu „vyživované dítě“ vyloučena určitá kategorie dětí a vyloučeno vyplácení příspěvku na vyživované dítě, představuje porušení článku 24 Listiny.

82 Třetí žalobní důvod je tedy třeba zamítnout jako neopodstatněný.

4) Ke čtvrtému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení článku 52 Listiny a zásad proporcionality a legitimity

83 Žalobkyně tvrdí, že normotvůrce měl výslovně vysvětlit s ohledem na zásadu proporcionality zakotvenou v článku 52 Listiny důvody, pro něž vyloučil uznat, že vyživovanými dětmi jsou děti v opatrovnické péči úředníka nebo zaměstnance na základě soudního rozhodnutí opírajícího se o právní předpisy třetí země. Sporné ustanovení, které v tomto ohledu neposkytuje vysvětlení, porušuje článek 52 Listiny.

84 Rada a Komise navrhují, aby byl čtvrtý žalobní důvod zamítnut jako neopodstatněný, přičemž Parlament navrhuje, aby bylo určeno, že je uvedený žalobní důvod nepřípustný.

i) K přípustnosti čtvrtého žalobního důvodu

85 Parlament má za to, že čtvrtý žalobní důvod je nepřípustný, jelikož hlavní právní okolnosti, na kterých je tento žalobní důvod založen, nevyplývají podle něj z textu samotné žaloby. Žalobkyně totiž neuvádí žádný právní argument na podporu údajného porušení zásad proporcionality a legitimity.

86 V tomto ohledu je třeba připomenout, že na základě čl. 21 prvního pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie, který se na řízení před Tribunálem použije v souladu s čl. 53 prvním pododstavcem téhož statutu a čl. 76 písm. d) jednacího řádu, musí žaloba obsahovat zejména předmět sporu a stručný popis žalobních důvodů. Tyto údaje musí být dostatečně jasné a přesné pro to, aby umožnily žalovanému připravit si obranu a Tribunálu rozhodnout o žalobě případně i bez dalších informací. Za účelem zajištění právní jistoty a řádného výkonu spravedlnosti je k tomu, aby byla žaloba přípustná, nezbytné, aby hlavní skutkové a právní okolnosti, na kterých je založena, vyplývaly přinejmenším stručně, ale uceleně a srozumitelně z textu samotné žaloby (usnesení ze dne 28. dubna 1993, De Hoe v. Komise, T-85/92, EU:T:1993:39, bod 20, a ze dne 21. května 1999, Asia Motor France a další v. Komise, T-154/98, EU:T:1999:109, bod 49).

87 V projednávaném případě je třeba zaprvé konstatovat, že žalobkyně v žalobě neupřesnila, v čem spočívá porušení zásady legitimity, které uplatňuje v nadpisu čtvrtého žalobního důvodu. Je tedy třeba prohlásit, že tento žalobní důvod je nepřípustný v rozsahu, v němž se týká uváděného porušení zmíněné zásady.

88 Zadruhé, pokud jde o zásadu proporcionality uplatněnou žalobkyní, je třeba zajisté konstatovat, že její argumentace je stručná. Z toho, co uvedla, však dostatečně jasně a uceleně vyplývá, že uplatňuje porušení zásady proporcionality, jejíž dodržení ukládá článek 52 Listiny v mezích práv uznaných touto Listinou.

89 Je tedy třeba prohlásit, že čtvrtý žalobní důvod je přípustný, pokud jde o porušení článku 52 Listiny a zásady proporcionality.

ii) K věci samé

90 Článek 52 odst. 1 Listiny stanoví:

„Každé omezení výkonu práv a svobod uznaných touto listinou musí být stanoveno zákonem a respektovat podstatu těchto práv a svobod. Při dodržení zásady proporcionality mohou být omezení zavedena pouze tehdy, pokud jsou nezbytná a pokud skutečně odpovídají cílům obecného zájmu, které uznává Unie, nebo potřebě ochrany práv a svobod druhého.“

91 Z vysvětlení k článku 52 vyplývá, že jeho účelem je stanovit rozsah práv a zásad obsažených v Listině a stanovit pravidla pro jejich výklad. Článek 52 odst. 1 konkrétně definuje režim omezení.

92 V projednávané věci je přitom třeba uvést, že žalobkyně v rámci projednávaného žalobního důvodu blíže neuvedla, jaké právo nebo svobodu, které Listina uznává, mělo sporné ustanovení omezit.

93 Dále je třeba zdůraznit, že v rámci prvního a třetího žalobního důvodu uplatněného na podporu námitky protiprávnosti sporného ustanovení Tribunál neshledal, že by sporné ustanovení jakkoli omezovalo práva stanovená v Listině.

94 Z toho vyplývá, že se žalobkyni nepodařilo prokázat porušení čl. 52 odst. 1 Listiny.

95 Čtvrtý žalobní důvod, a v důsledku toho i námitku protiprávnosti uplatněnou žalobkyní je tedy třeba zamítnout.

5) K pátému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nesprávného právního posouzení a z porušení zásady řádné správy, povinnosti péče a povinnosti poskytnout pomoc

96 Žalobkyně tvrdí, že vzhledem k tomu, že sporné ustanovení je protiprávní z důvodů uplatněných v rámci prvního až čtvrtého žalobního důvodu, se OOUS dopustil nesprávného právního posouzení a porušil zásadu řádné správy tím, že přijal napadené rozhodnutí na základě tohoto ustanovení. Žalobkyně zdůrazňuje, že až do okamžiku oznámení sdělení PMO ze dne 6. května 2015 ji PMO neinformoval o tom, že na základě sporného ustanovení neměla nárok na příspěvky na vyživované dítě. Uvádí rovněž, že vyplácení těchto příspěvků bylo přerušeno znenadání.

97 V replice žalobkyně uplatňuje rovněž porušení povinnosti péče a povinnosti poskytnout pomoc. Komise tyto povinnosti nesplnila, když žalobkyni opomněla poskytnout pomoc a asistenci od roku 2011 v rámci jejího postupu nebo jí neponechala čas, aby od roku 2016 splnila nové požadavky PMO, podle nichž měla předložit rozhodnutí opírající se o právní předpisy členských států. V tomto ohledu žalobkyně uvádí, že se až při přečtení žalobní odpovědi Komise dozvěděla o tom, že PMO uvedl, že by bylo možné mít za to, že rozhodnutí o uznání rozsudku soudu bydliště v Buyenzi je rozhodnutím opírajícím se o právní předpisy členských států, a tudíž by jej PMO připustil jako základ pro přiznání příspěvků na vyživované dítě.

98 Zaprvé, pokud jde o nesprávné právní posouzení, kterého se dovolává žalobkyně, je třeba konstatovat, že se spokojuje s tím, že odkazuje na důvody protiprávnosti uplatněné v rámci prvních čtyř žalobních důvodů, a že v rámci projednávaného žalobního důvodu neuvedla žádný dodatečný argument směřující ke konstatování protiprávnosti sporného ustanovení nebo nesprávného právního posouzení, jehož se dopustil OOUS. Vzhledem k tomu, že první čtyři žalobní důvody žalobkyně byly zamítnuty, není namístě blíže přezkoumávat nesprávné právní posouzení uplatněné na podporu projednávaného žalobního důvodu.

99 Zadruhé, pokud jde o zásadu řádné správy, stačí konstatovat, že na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, OOUS znenadání nepřerušil vyplácení dotčených příspěvků. Jak totiž bylo připomenuto v bodě 5 výše, PMO svým sdělením ze dne 6. května 2015 předem informoval žalobkyni o tom, že vyplácení těchto příspěvků bude přerušeno.

100 Zatřetí, pokud jde o porušení povinnosti péče, které žalobkyně uplatnila v replice, Komise tvrdí, že tato argumentace žalobkyně je nepřípustná, neboť byla uplatněna opožděně.

101 V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že podle ustálené judikatury platí, že povinnost péče administrativy vůči jejím zaměstnancům, která odráží rovnováhu vzájemných práv a povinností, kterou služební řád vytvořil ve vztazích mezi veřejným orgánem a zaměstnanci veřejné služby, a zásada řádné správy se sbíhají, přičemž nadřízenému orgánu, pokud rozhoduje o situaci úředníka, ukládají, aby zohlednil nejen služební zájem, ale také zájem dotyčného úředníka (rozsudky ze dne 7. března 2007, Sequeira Wandschneider v. Komise, T-110/04, EU:T:2007:78, body 184 a 185, a ze dne 13. listopadu 2014, De Loecker v. SEAE, F-78/13, EU:F:2014:246, bod 76).

102 V žalobě přitom žalobkyně porušení zásady řádné správy uplatnila v rámci pátého žalobního důvodu. V důsledku toho je třeba mít za to, že argumentace žalobkyně vycházející z porušení povinnosti péče je rozvedením pátého žalobního důvodu. Je tedy třeba prohlásit, že tato argumentace je přípustná.

103 V tomto ohledu je třeba připomenout, že povinnost péče znamená zejména to, že pokud nadřízený orgán rozhoduje o situaci úředníka, vezme v úvahu veškeré skutečnosti, které mohou ovlivnit jeho rozhodnutí a tím bere v úvahu nejen služební zájem, ale i zájem dotyčného úředníka (rozsudek ze dne 1. června 1999, Rodríguez Pérez a další v. Komise, T-114/98 a T-115/98, EU:T:1999:114, bod 32).

104 V projednávaném případě je třeba konstatovat, že žalobkyně z povinnosti péče v podstatě zamýšlí vyvodit pozitivní povinnost náležející administrativě poskytovat jí pomoc a asistenci v rámci jejího postupu přinejmenším od roku 2011.

105 V tomto ohledu je zaprvé nutno uvést, že povinnost péče v zásadě administrativě neukládá rozsáhlou pozitivní povinnost poskytovat pomoc úředníkům nebo zaměstnancům Unie. Od obezřetné administrativy, která vyřizuje celou řadu žádostí o příspěvky na vyživované děti, zvláště nelze přiměřeně očekávat, že vyvine iniciativu k tomu, aby poskytla pomoc a asistenci všem dotčeným žadatelům v rámci případných postupů, které budou možná muset provést za účelem získání takových příspěvků (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 20. července 2016, Barroso Truta a další v. Soudní dvůr Evropské unie, F-126/15, EU:F:2016:159, bod 74).

106 Nanejvýš je možné, že administrativa bude muset splnit zesílené povinnosti na základě povinnosti péče, jsou-li splněny zvláštní okolnosti, spočívající zejména v situaci mimořádné zranitelnosti, v níž se dotyčný nachází (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 28. října 2010, U v. Parlament, F-92/09, EU:F:2010:140, body 65 až 67, 85 a 88). Žalobkyně přitom neprokazuje, ani netvrdí, že takové okolnosti jsou v projednávané věci dány.

107 Zadruhé je nutno rovněž poznamenat, že se má za to, že každý běžně obezřetný úředník zná služební řád, a konkrétně pravidla upravující jeho odměnu, k nimž patří pravidla týkající se rodinných přídavků. Podle judikatury platí, že se běžná obezřetnost, kterou lze očekávat od úředníka nebo zaměstnance, posuzuje s ohledem na jeho vzdělání, platovou třídu a pracovní zkušenost (rozsudek ze dne 17. května 2017, Piessevaux v. Rada, T-519/16, nezveřejněný, EU:T:2017:343, bod 96 a citovaná judikatura).

108 V projednávané věci je třeba konstatovat, že žalobkyně nastoupila do služebního poměru u Komise v roce 2007 jakožto smluvní zaměstnankyně, která spadá do funkční skupiny IV. Na základě tabulky uvedené v čl. 80 odst. 2 PŘOZ tato funkční skupina zahrnuje činnost odpovídající následujícímu popisu: „Administrativní, poradenská, jazyková a obdobná technická činnost vykonávaná pod dohledem úředníků nebo dočasných zaměstnanců“. Článek 82 odst. 2 písm. c) pro přijetí smluvního

zaměstnance do uvedené funkční skupiny vyžaduje minimálně vzdělání na úrovni, která odpovídá ukončenému vysokoškolskému vzdělání v délce alespoň tří let, osvědčené diplomem, nebo pokud je odůvodněna služebním zájmem, odbornou přípravu na odpovídající úrovni. Znění sporného ustanovení je přitom jasné v rozsahu, v němž vyplácení příspěvku na vyživované dítě, pokud jde o dítě, vůči němuž má úředník vyživovací povinnost, výslovně podmiňuje tím, že tato vyživovací povinnost vyplývá ze soudního rozhodnutí opírajícího se o právní předpisy členských států, takže se mělo smluvnímu zaměstnanci majícímu takovou zkušenost, úroveň vzdělání a platovou třídu, jakou má žalobkyně, jasně jevit, že takové rozhodnutí opírající se o právní předpisy třetí země, jako je rozsudek soudu bydliště v Buyenzi, nemůže sloužit jako základ pro přiznání příspěvků na vyživované děti. Běžná obezřetnost, která mohla být od takového zaměstnance očekávána, přinejmenším vyžadovala, aby se v tomto ohledu u administrativy informoval. Za těchto podmínek žalobkyně není oprávněna tvrdit, že požadavek spočívající v předložení rozhodnutí opírajícího se o právní předpisy členských států má novou povahu a že Komise jí měla z toho důvodu ponechat čas, aby jej splnila od roku 2016.

109 Argumentaci žalobkyně vycházející z porušení povinnosti péče je tedy třeba odmítnout jako neopodstatněnou.

110 Pokud jde o povinnost poskytnout pomoc, která přísluší administrativě podle článku 24 služebního řádu, je jejím cílem ochrana, kterou poskytuje orgán úředníkům proti jednáním třetích osob, a nikoli proti úkonům pocházejícím od samotného orgánu, jejichž kontrola spadá pod jiná ustanovení služebního řádu (rozsudek ze dne 9. září 2016, De Esteban Alonso v. Komise, T-557/15 P, nezveřejněný, EU:T:2016:456, bod 45 a citovaná judikatura).

111 V projednávaném případě se přitom argumentace žalobkyně netýká jednání třetích osob, ale úkonu nebo opomenutí Komise. Žalobkyně proto není oprávněna dovolávat se porušení povinnosti poskytnout pomoc.

112 Projednávaný žalobní důvod je tedy třeba zamítnout jako neopodstatněný.

6) K šestému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení zásad nabytých práv, právní jistoty a předvídatelnosti

113 Žalobkyně uplatnila poprvé v tomto řízení v replice porušení zásady nabytých práv, jakož i zásad právní jistoty a předvídatelnosti.

114 V tomto ohledu uvádí, že byla PMO uvedena v omyl až do okamžiku přijetí rozhodnutí o zamítnutí stížnosti. To podle ní vyplývá ze skutečnosti, že PMO v červnu 2011 připustil rozsudek soudu bydliště v Buyenzi jakožto soudní rozhodnutí zakládající nárok na přiznání dotčených příspěvků. O tom, že rozsudek soudu bydliště v Buyenzi již nebude uznán jakožto rozhodnutí zakládající nárok na příspěvky, se dozvěděla až prostřednictvím rozhodnutí o zamítnutí stížnosti. Až do února 2017 ostatně nevěděla, že PMO by jakožto rozhodnutí zakládající nárok na příspěvky na vyživované dítě přijal rozhodnutí o uznání rozsudku soudu bydliště v Buyenzi přijaté soudem některého členského státu. Z tohoto důvodu podala žádost o adopci Joea a Claire u belgických orgánů. Komise, která tak opožděně a znenadání změnila své rozhodnutí, na základě něhož uznala, že burundská soudní rozhodnutí měla mezi roky 2011 a 2016 právní účinky a která vyžadovala, aby žalobkyně požádala o takové rozhodnutí o uznání, podle ní porušila nabytá práva žalobkyně, jakož i zásady právní jistoty a předvídatelnosti.

115 Žalobkyně má kromě toho za to, že rozhodnutí o uznání rozsudku soudu bydliště v Buyenzi soudem Unie by se i nadále opíralo o zahraniční právní předpisy, a nebylo by možné mít za to, že jde o soudní rozhodnutí opírající se o právní předpisy členských států o ochraně nezletilých ve smyslu sporného ustanovení, jelikož podle judikatury platí, že ustanovení zakládající nárok na peněžité dávky musí být vykládána striktně.

116 Komise tvrdí, že vytýkané skutečnosti žalobkyně uvedené v bodech 113 až 115 výše jsou nepřípustné, když uvádí, že byly uplatněny opožděně a mohly být uplatněny ve fázi žaloby.

117 V odpovědi na otázku Tribunálu na jednání žalobkyně uvedla, že tyto vytýkané skutečnosti uplatnila poprvé v replice, neboť se až z žalobní odpovědi dozvěděla, že PMO by přijal rozhodnutí o uznání rozsudku soudu bydliště v Buyenzi přijaté soudem některého členského státu jakožto zakládající nárok na vyplácení příspěvků na vyživované dítě v případě Joea a Claire.

118 V tomto ohledu je třeba připomenout, že z čl. 84 odst. 1 jednacího řádu vyplývá, že nové důvody nelze předkládat v průběhu řízení, ledaže by se zakládaly na právních a skutkových okolnostech, které vyšly najevo v průběhu řízení.

119 V projednávaném případě je třeba konstatovat, že jak žalobkyně připustila na jednání, OOUS ji informoval již v rozhodnutí o zamítnutí stížnosti, že důvodem pro zrušení vyplácení dotčených příspěvků byla skutečnost, že rozsudek soudu bydliště v Buyenzi se neopíral o právní předpisy členských států.

120 Je tedy třeba konstatovat, že žalobkyně důvody zrušení příspěvků na vyživované dítě, které pobírala, nepochopila poprvé až po přečtení žalobní odpovědi.

121 Z toho vyplývá, že v rozsahu, v němž se týká důvodů zrušení příspěvků na vyživované dítě, se argumentace žalobkyně vycházející z porušení zásad právní jistoty, nabytých práv a předvídatelnosti nezakládá na právních a skutkových okolnostech, které vyšly najevo v průběhu řízení před Tribunálem. Tuto argumentaci je tedy třeba odmítnout jako nepřípustnou.

122 Dále je třeba konstatovat, že argumentace žalobkyně týkající se uznání rozsudku soudu bydliště v Buyenzi soudem některého členského státu se týká chování Komise, které není rozhodnutím, a nemůže tedy způsobit zrušení napadeného rozhodnutí. Je tedy třeba prohlásit, že tato argumentace je irelevantní, aniž je třeba vyjadřovat se k její přípustnosti.

123 Ze všeho předchozího vyplývá, že je třeba žalobu zamítnout.

IV. K nákladům řízení

124 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.

125 V projednávaném případě žalobkyně neměla ve věci úspěch a Komise požadovala, aby byla žalobkyni uložena náhrada nákladů řízení. Je tedy důvodné rozhodnout, že žalobkyně ponese vlastní náklady řízení a ukládá se jí náhrada nákladů řízení vynaložených Komisí.

126 Podle čl. 138 odst. 1 jednacího řádu orgány, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, nesou vlastní náklady řízení. Parlament a Rada tedy ponesou vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (čtvrtý senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

2) SH se ukládá náhrada nákladů řízení.

3) Evropský parlament a Rada Evropské unie ponesou vlastní náklady řízení.

Kanninen Calvo-Sotelo Ibáñez-Martín Reine

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 12. prosince 2018.

Podpisy.